

SNY Z DĀ•LEK

ĀšterĀ½, 18 duben 2017

Nevím, zda osud je ovlivnĀn snem Āi naopak, Ā¾e sen mĀĀ¾e být ovlivnĀn naším osudem. Je velikonoĀní nedĀvlivem mých snových pĀ™ibĀhĀ píši následující povídání - a ani nevím, zda se pro Kudlanku budou hodit. Snad posoudíte, a moĀ¾ná i pĀ™ihodíte vlastní snové záĀ¾itky. Budu rád...

První sen, moĀ¾ná snové bdĀní, který mĀl snad vliv na osud naši dcery, se datuje o dobrých ĀtyĀ™icet let zpĀ bylo deset, mĀla váĀ¾nou srdeĀní vadu. Byla operována v motolské nemocnici. V pĀ™edveĀer operace jsme byli úzkostí o Ā¾ivot dcery vyĀerpaní a unavení. Šli jsme si lehnout, ale spánek ne a ne nás osvobodit od napĀtí posledních týdnĀ. UrĀitĀ mĀj organismus podlehl, usnul jsem. V horeĀnatém polospĀnku - polobdĀní mĀl jsem jediné pĀ™ání. DceĀ™i pom. Napadla mne myšlenka, jak dcerce pomoci.... modlitba! Modlitba k Matce PĀ™írodĀ. Modlil jsem se, dle mých pĀ™edstav celou noc a potom i další hodiny, dny a týdny, dokud dcerka nebyla propuštĀna domĀ Ā¾ivá a zdravá. Dnes má dva dospĀlé syny a plnohodnotný Ā¾ivot.

Další pĀ™ibĀh nás posune na zaĀátek devadesátých let minulého století. Osud tomu chtĀl, ocitnul jsem se ve špitále. Selhala mi ledvina a musela být odstranĀna. Nemocnice byla mým domovem tĀ™i ĀtvrtĀ roku. Váha ukazovala sotva padesát kilo. HoreĀky a bolesti umocĀovaly pocit, Ā¾e Ā¾ivot z mého tĀla uniká pomalu, ale jistĀ.

Jedné horeĀnaté noci stojím na bĀ™ehu Ā™eky. V loĀce sedĀli moji rodiĀe, které náš dobrý PĀ™evozník jiĀ¾ d pĀ™evezl na druhý bĀ™eh. LoĀka se od bĀ™ehu stále vzdalovala, rodiĀe se usmívali a mávali, dokud ji nepohltil opar nad Ā. Nemohl jsem poznat, zda mávají, abych ještĀ zĀ stal, Āi abych je následoval… Po této snové pĀ™íhodĀ se mĀj zdravotní stav zaĀal lepšit. JeštĀ to nĀjaký pátek trvalo, ale vše dobĀ™e skonĀilo. Dodnes má pĀ™esvĀdĀení, Ā¾e rodiĀe usoudili, Ā¾e mĀj Āas ještĀ nenastal a nechali mne na bĀ™ehu Ā¾ivota.

Zatím poslední snový záĀ¾itek byl do mých vzpomínek zasunut pĀ™ed tĀ™emi roky. JiĀ¾ delší dobu neteĀ™ marod dost dlouho, neĀ¾ ji postavili pĀ™ed zprávu, která vyrazila dech nám všem. PokroĀilé stádium rakoviny s metastázemi. PĀvodnĀ si zaĀala léĀit poranĀný palec pravé ruky. Nechci a ani nemohu vzpomínat na její utrpení duševní i tĀlesné. Trápila se tĀ™i roky. LéĀení byla houpaĀka. Jednou tak, podruhé onak. Āeasto jsem s ní telefonoval nebo skypoval. Poslední dobou se cítila i vypadala lépe. JiĀ¾ si nepamatuji, kdy mi volala její dcera Bohdanka - myslím, Ā¾e to byl Ātvrtek Āj pátek. Mamce se zaĀalo daĀ™it lépe. Dokonce i nĀco pojedla. A lékaĀ™i usuzují, Ā¾e nemoc stagnuje a vypo to, Ā¾e i mírnĀ ustupuje. NeteĀ™ i Bohdanka byly plné optimismu. NeteĀ™i oznámili, Ā¾e v pondĀlí ji pĀ™esunou. Bude nové léĀebné metody, zvané „americká“. Ovšem, osud bývá – ne, nenapadá mne slušné slovo. Z nedĀle na pondĀlí jsem usnul jako špalek. VĀĀ™te, byla to úleva. V noci ve spĀnku mne neteĀ™ navštĀvila… Byla smutná, ale klidná. Sedla si ke mnĀ, vzala za ruku a pevnĀ stiskla. NĀĀnĀ se usmála a sdĀlila, Ā¾e: „Kájo, mám tĀ ráda a pĀ™išla jsem se s tebou rozlouĀit. JiĀ¾ se nevidíme.“ JeštĀ jednu mou ruku silnĀ stiskla, tak silnĀ, Ā¾e jsem se probudil. Ten stisk jsem stále na ruce cítil, ale pokoj byl prázdný. Nikde nikdo. V pondĀlí kolem poledne pĀ™išel telegram. Bohdanka psala, Ā¾e její maminka odešla s andĀlem k StvoĀ™iteli. Pro mé slzy telegram Āetla manĀelka. ChtĀl bych vĀĀ™it, Ā¾e Ā¾ivé sny mne na dobu budou mít. -doktor-